Een hele eer

Sinds 1990 scharrel ik zo'n beetje door de vereniging. Voordien sloeg ik wel eens een balletje bij Schakenbosch in Leidschendam of op de Rhijenhof in Wateringen nadat ik met voetballen mij kruisband had geruïneerd. Door die blessure had ik een eigen speelstijl ontwikkeld, waarbij ik geen zijwaartse bewegingen hoefde te maken. Maar het spel beviel me. Ik nam zelfs dubbelspel lessen in het voormalige TenBowl boven Winkelhof. Als singelaar ging er een wereld voor me open qua strategie.

Bij De Munnik leerde ik langzamerhand meer mensen kennen door deel te nemen aan de laddercompetitie en het rackettrekken. Ik begon op te vallen. Ik werd gevraagd om in te vallen tijdens de competitie en om zitting te nemen in het bestuur van de tennishal. Als bestuurslid heb ik me vanaf 1995 meer dan 25 jaar beleidsmatig bezig gehouden met het wel en wee op het tennispark. Een turbulente periode.

Ik vind het een eer uitgenodigd te worden om letterlijk en figuurlijk op het schild te worden gehesen bij de ereleden van de vereniging.

Veel jaren zat ik in de organisatie van een STM toernooi voor rolstoeltennissers. Daar bewaar ik dierbare herinneringen aan.
Op de vrijdagochtend liet en laat ik dames meedoen aan een onderlinge wintercompetitie. Eerst indoor, later outdoor. De belangstelling was zo groot dat ik gevraagd werd om ook op de maandagochtend onderlinge wedstrijden te organiseren. En zo geschiedde.
Ik koester dit initiatief. Want deze leden zijn niet alleen actief op de tennisbaan, maar ondernemen daarnaast ook samen allerlei andere sociale activiteiten. De Munnik als catalysator in optima forma.

En andere activiteit waarbij je mij kunt vinden is Club de Derde Helft. Een landelijk initiatief om sportclubhuizen open te stellen voor mensen van 55+ die meer of weer willen bewegen. Onze vereniging werkt als een magneet op ouderen uit de directe omgeving van het tennispark. Wekelijks begroeten wij nieuwe mensen, die ik met alle liefde de beginselen van de tennissport wil bijbrengen. En zoals het hoort, drinken we daarna nog wat. En al kijkend naar die enthousiaste ouderen besef ik dat de cirkel rond is. Zo kwam ik immers indertijd ook de vereniging binnen.

Gelukkig is de vereniging in rustiger vaarwater gekomen. De vibe is nu zeer aantrekkelijk. Dat mag ook wel eens gezegd worden. Want dit bestuur met al zijn commissies heeft gastvrijheid en menselijk contact hoog in het vaan staan naast het bieden van tennis- en padelmogelijkheden.

Het is dat mij gevraagd is om op papier te zetten wat mij zoal bezighoudt op de club, want anders had ik u dit verhaal – niet gepolijst door AI – bespaard. Beschouw het maar als een inkijkje in de keuken van de vereniging, waar Mohamed enthousiast de scepter zwaait.

Joyce van der Smitte
Oktober 2026